

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2020. OKTÓBER

10.

KISS LEHEL

Gesztenye

Egyszer te gurítod, egyszer én –
megosztozunk e gesztenyén.
Avar ágyon várta már az estet,
mikor arra jártunk,
és te észrevetted.
Az ölemből lekérteztél érte,
nem hagytam volna ott,
hidd el, én se!
Forgattad, és nevetted,
és néztél –
ó, mily' tiszta, gyönyörű ígézet!
Az ölemben szívdobogva vitted
fényes gesztenyédet –
kincs a kincset.
Most elvagyunk itt a szőnyegen:
felém dobod, feléd görgetem,
egyszer te mászol utána,
egyszer én –
megosztozunk a gesztenyén.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Kormosfejű cinege

Hol mocorgó lárvákat tapasztal,
Szívesen jár-kel ott tavasszal.

Ha sűrűt lát, korhadó fákkal,
Ki van békülve a nyárral.

Ha vastagszik az avarszőnyeg,
Kormosan biccent az ősznek.

Ha magokból van készlet éppen,
Nyugis, de nem duhaj télen.

FAZAKAS ILDIKÓ rajzai

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Fázós október

Dolmányt öltött a varjú,
csűrben szunnyad a sarjú,
padláson alszik a dió,
elbújt a fekete rigó.
Pincében tesped a répa,
búzával tele a véka,
musttól dagad a hordó,
szél hátán repül a holló.

LÁSZLÓ NOÉMI

Szárny

Ki jön velem,
ha jön velem?
Bátorság, féltés, figyelem.

Hová megyünk,
hová megyünk?
Ahová visz lélegzetünk.

Jártunk-e itt,
voltunk-e itt?
Számoltuk füvek lépteit.

Milyen világ,
milyen világ?
Szárnyukat próbálják a fák.

KISS LEHEL

Mese a három építésről

Volt egyszer, hol nem volt, s minden bizonytalansággal megvan még ma is az a Boldog Tornác Házikó, amely ennek a történetnek élő szemtanúja volt. Két gerendája közé feszített hálót a pók, s vetett magának pihe-puha ágyat. Eresze alá beköltözött a fecske, vagyis abba az erődítménybe, amit oda sárból tapasztott. Sem a macska, sem a szél nem tudja azt megostromolni! A csiga pedig ott lakott

a küszöb melletti sarokban, takaros, tekeres házába húzódva.

Ott élt egymással jószomszédi szeretetben és tiszteletadásban fél nyáron át a három építész: a pók, a fecske és a csiga – míg egyszer csak be nem lopódzott közéjük a kíváncsiság. Elkezdte furdalni az oldalukat. Kis idő múlva jött a szájtátós csodálkozás – az is közéjük lopódzott. Aztán, mint az ilyenkor rendesen lenni szokott, megérkezett a sárga-fekete irigység is. Nézte, nézte egymást – illetve egymás építményét – a három építész, és morfondírozott feje búbját vakarászva.

– Jaj, de szép! – mondta a fecske és a csiga, valahányszor a pók hálójára pillantott.

Mert szép volt az csakugyan! A felkelő nap sugarai vakítóan szikráztak a háló szálain sorjázó harmatgyöngyökön. A csiga még be is húzta egyik szemét. Olyan volt az a háló, mint

valami pazar csillagkép szépen elhelyezve az ég határtalan boltján.

– Jaj, de jó! – mondta a pók és a fecske, valahányszor a csiga takaros, tekeres házára pillantott.

Mert jó volt az csakugyan! Ahová a csiga ment, ment vele a ház is nappalistól, kamrástól, kádastól, függönyöstől. Nem kell abba visszarepülni, nem kell azt foltoztatni sosem. Ha szél fúj, eső esik, pillanatok alatt bent terem a jó melegben, s aludhat kedvére kényelmesen a csiga.

– Az az igazi! – mondta a pók és a csiga, valahányszor a fecske magaslati erődítményére pillantott.

Valódi bástya az, nemcsak holmi szemkápráztató délibáb! Kemény, mint a kő, tartós, mint a cédrus, nem szaggatja szét egy lódarázs, ha nekimegy. Nem holmi meszes, papírvékony váz, hanem igazi lakhely és igazi védelem!

Így morfondírozott magában – illetve egymás között – a három építész, de nem az irigység, hanem a jószomszédi szeretet győzött: megegyeztek, hogy egy napra, erre a verőfényes, őszi napra átadják egymásnak a házukat.

Szaladt a pók, rohant a takaros, tekeres csigaházhoz. Úgy kapkodta mind a nyolc lábát, mintha parázson járt volna, eleven parázson. Széles mosollyal bújt a csigaház alá, s magára borította. Igen ám, csak hogy annyira sima volt az oldala, hogy nem tudott megkapaszkodni benne, visszacsúszott mindannyiszor.

– Jaj! – kiáltotta visszapottyánva a fűre. – Jaj! Jaj! Jaj! – hallotta a saját hangját sokszorosan, mert fülsiketítően visszhangzott a csigaház.

Aztán megpróbálta másképpen. Megfordította az aljával felfelé, úgy próbált beleereszkedni. Megcsúszott, s villámgyorsan siklott lefelé! Hiába próbált kapaszkodni nyolcféle módon. Lejjebb-lejjebb-lejjebb-körbe-körbe-körbe-ja-a-aj! Elszédült, mire az aljára ért. Na, de most már hogy másszon ki innét?

Közben a fecske ott repdesett a pókháló előtt, mint egy nagyra nőtt kolibri. Csőrével megérintette az egyik fonalat, s – hopp! – elpattant, akár a hegedűhúr. Csak a pók észre ne vegye! – forgatta ijedten körbe a fejét. Próbálta visszailleszteni valahogy, de elszakadt egy másik szál is. Hogy lehet itt tojásokat költeni?

Míg a fecske a pókhálóval bajlódott, a csiga boldogan vette birtokba az igazi erődítményt az eresz alatt. A fészek

Az állatvilág építő- mesterei

szélén jobbra-balra nézelődve még el-elámult a pompás kilátáson, majd óvatosan elindult lefelé. Melegséget, puhaságot érzett. Hogy hamarabb a fészek közepén legyen, elrugaszkodott, és belevetette magát a melegségbe, puhaságba. Ez nagyszerű! – gondolta magában, és elkezdett hempergőzni. Hapci! – tüsszentett, és hempergőzött tovább. Hapci! Ni, te! Megfáztam volna? Szeme kezdett hozzászokni a félhomályhoz, s észrevette, hogy egész testét apró tollpilhék borítják. Szeretett volna tőlük megszabadulni, mert már nagyon viszketett mindene, de nem tudott sehogy sem. Hapci! Ide se jövök többet! – gondolta, mikor nagy nehezen kímászott a fészek peremére. Alig várta, hogy az ő kis takaros, tekeres házikójában legyen végre, nem vágyott kipróbálni a pók hálóját.

A fecskét sem érdekelte már a csiga háza, csak a fészket, csak az ő kis váracsáját akarta. A pók is hazafelé vette az irányt, mihelyt kiszabadult a csiga házából. Úgy kapkodta mind a nyolc lábát, mintha parázson járt volna, eleven parázson.

Mindenik visszatért a saját hajlékába, egy szót sem szóltak egymásnak élményeikről. Hallgatott a három építész, a fecske, a pók, a csiga – úgy nézték a bíbor naplementét.

– Milyen szép! – szólalt meg hosszú idő után az egyik.

– Milyen jó! – toldotta meg a másik.

– Milyen igaz! – sóhajtott a harmadik.

És a Boldog Tornácos Házikóra lassan ráborult az este.

Nem szakad le!
A függőcinke fészke ágra
akasztott, puha nemez-
tarisznya.

A darázfészkek fából készül –
persze a darazsak nem faragják,
hanem péppé rágják a fát.

A farkas hoppon maradt. A hódvár száraz, de bejárata víz alatt van.

A tüskés pikó kerek fészket sző a víznövényekből.

A 2 milliméteres természetek 6 méter magas, légkondicionált várat építenek.

A prérikutya föld alatti városokat ásnak.

SZŐCS MARGIT

Ha lesz

egy felhőkarcolóm,
én lakom minden emeletét,
egyszerre nézek ki
mindenik ablakán,
egyazon időben látom
keletet, nyugatot,
északot és délt.
Ha eljössz majd
a születésnapomra,
készülj sok-sok ajándékkal,
mert mind az ezer szobámban
megünnepelem,
mindenhol lesz
szülinapi tortám,
epres, málnás,
habos, csokis,
ahány, annyiféle,
és nem mehetsz haza addig,
míg meg nem esszük
az egészet.

CSEH KATALIN

Ablakvers

Kicsi ablak, nagy ablak,
tudd, magadra nem hagylak!

Rácsos ablak, vakablak,
mesélj csak, én hallgatlak!

Tolóablak, rózsablak,
mosolyogj a kelő napnak!

Bukó-, nyíló ablakok,
napsugár-táncoltatók...

Ablakmélyedésben várlak,
de ha nem jössz, hol talállak?

Mi az?

Kicsi házikónak két kerek ablaka,
este betáblázzák, reggel kitáblázzák.
(Szem)

Kint is van, bent is van,
mégiscsak a házban van.
(Ablak)

BUKÓABLAK

Kösd össze
a nevet a rajzzal.

VAKABLAK

RÁCSOS
ABLAK

HAJÓABLAK
(KAJÜTABLAK)

RÓZSAABLAK

Számold meg,
hány ablaka
van a lakásotoknak?

MAJTÉNYI ERIK

Én rajzoltam

Rajzoltam egy ügyes házat,
Rája ablakot is, hármat.
Az egyiken kinézek,
A másikon benézek.

Az egyiken kitekintek,
Kint az utcán látok mindent.
Harmadikkal mit csináljak?
Odaadom nagyapának.

A postás ha újságot hoz,
Ott köszön be nagyapóhoz.
Nagyapó majd elveszi,
Pápaszemét felteszi.

Olvashat, mert van fény elég,
Nem rontja a fáradt szemét,
Hiszen az az ablak jó nagy,
Én rajzoltam nagyapónak.

Még „vak” ez a ház.
Rajzolj
ablakokat rá.

Az ablak a ház szeme.
Mikor nyitja ki, és mikor
hunyja le szemét a ház?

„Lehunyja kék szemét az ég,
lehunyja sok szemét a ház”...
Kinek melyik verse kezdődik
ezzel a két sorral?

LÁSZLÓFFY ALADÁR

A házépitő macskák

Egyszer a cicák emeletes házat akartak építeni. Naphosszat nyargalásztak a szomszédságban, a kertben, a legelőn, az erdőszélen, hogy megfelelő telket találjanak, mely nincs nagyon közel, de nagyon távol sem ahhoz, ahol kutyák, verebek, tyúkok és libák laknak.

Majdnem összevesztek, mert ide túl közel volt a nádas, oda pedig túl messze a tejeskösög.

Végül az okosabbik cica javaslatára elhatározták, hogy előbb szerencsét próbálnak az ismerősöknél.

Rövid alkudozás után három igazán szép csontért bérbe vették Szikrától a **kutyaházat**, de már első éjszaka nagyon fáztak. Reggelre kelve vissza is adták a kulcsot, neki hagyták a lakbért is.

Másodszor a **galamboknál** próbálkoztak, s kivették hat szem búzáért a dúcot. Hű, hogy szédültek, mikor felkecmeregtek valahogy, s végigpillantottak madártávlatból az udvaron. Egész éjszaka le se hunyták a szemüket, s másnap innen is továbbköltöztek.

Ahogy szomorúan bandukoltak, találkoztak a csigával. Egy-kettőre megegyeztek, s lehet, hogy megszeretik a **csigaházban**, igen ám, csak ennek nem volt ablaka. Márpedig kockás függönyt is szerettek volna idővel. Úgyhogy a hajnal már a sűrű bokrokon túl találta őket.

Laktak egy napot a mókuska faodújában, egyet a jóságos medve barlangjában, de egyik sem tetszett.

Kialvatlanul és elégedetlenül ott csavarogtak megint a ház körül. Meglátta őket Marika. Éppen ruhát teríteni járt a padláson. Ahogy leért az üres kosárral, ölbekapta a két cicát:

– Ejnye, de szép cicák vagytok! Ha ti is úgy akarnátok, együtt ihatnánk meg a tejecskét.

– Szó sem lehet róla – mondta szomorúan az okosabbik macska. – Amíg nem tudjuk, mikor kerül fedél a fejünk fölé, nem érünk rá barátkozni.

– No, ha csak ez a baj, tudok én egy éppen nektek való kuckót – mondta Marika. – Itt ez a kosár, vetünk bele ágyat, pepita párnával, ró-

zsás rongyból derékaljjal. Ellakhattok benne, amíg csak akartok.

Úgy is lett. Úgy látszik, annyi vándorlás után megelégedtek a konyha sarkával, a kályha alatt a régi ruháskosárral, mert azóta se hallottam, hogy a cicák valaha is szívesebben lagnának mátyásmadár fészében, rókalyukban vagy fák odvában. Igaz, hogy azóta sem építettek emeletes házat. Ám egyszer, volt egyszer, hol nem volt, megpróbálták.

Tíz, tiszta víz

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Ennek az udvarnak a végében állt egy göcsörtös cseresznyefa. Annak az árnyékában élt Hangya mama tíz gyermekével. Történt egyszer, hogy egyre vékonyabban fújt estefelé a szél. Hangya mama gondterhelten nézte az eget.

– Hogy mélyül fönt a kék! – gondolta. – Vége a lágy, meleg időnek! A gyerekek is hogy megnőttek! Hamarosan szél citeráz a dombokon, eső dobol a földeken. Nekünk pedig se sálunk, se sapkánk, se sárcsizmánk, se esőkabátunk.

Mit volt mit tenni, Hangya mama sorba állította gyermekeit, és útnak indult velük a vén diófa irányába.

– Hová megyünk? – kérdezte Prímusz*.

– Tönkre! – válaszolt Szekunda.

– Nézd csak, kit kínozt a tehetség! – mondta Terca.

– És ki nem bír a rengeteg eszével! – vágta rá Kvartusz.

– Felőlem mind megpukkadhatunk... – morogta Kvintusz.

– Valaki megint bal lábbal kelt fel! – vigorgott Szexta.

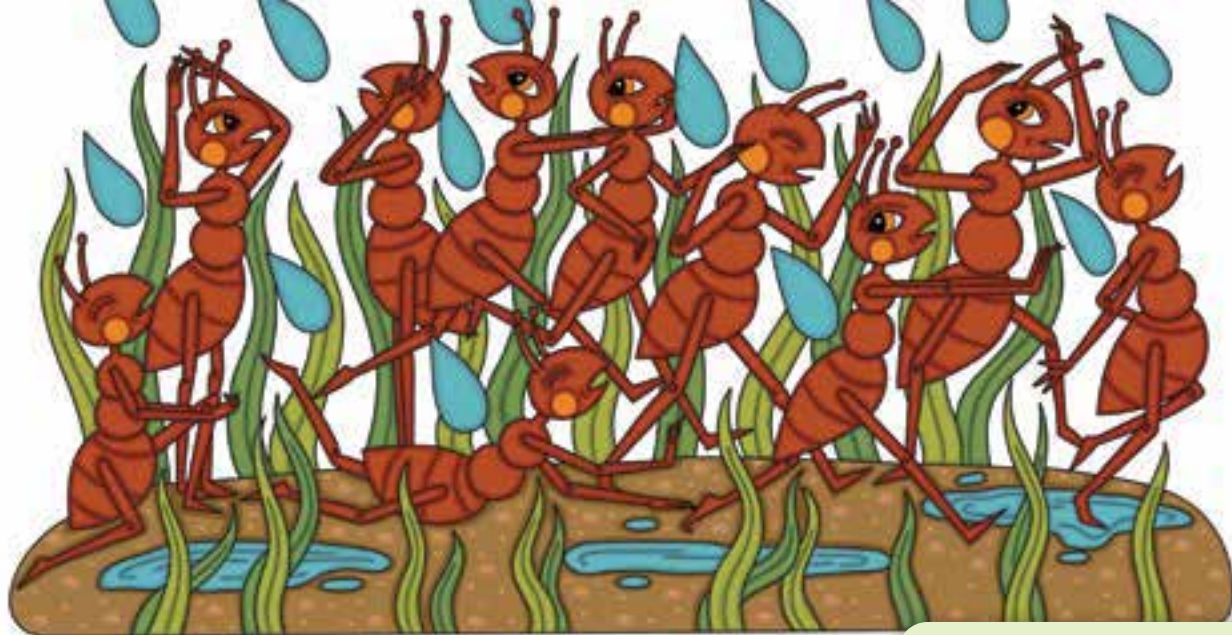
– Vigyázz, ki ne ess a saját szádon! – szólt rá Szeptimusz.

– Te meg vigyázz, be ne ess rajta! – kacagott Oktáva.

– Hogy ma mindenki mennyire vicces! – forgatta a szemét Nónusz.

– De tényleg, hová megyünk? – kérdezte Decima.

– A hetivásárba, a vén diófa árnyékába, sapkát, sálát, sárcsizmát, esőkabátot beszerezni. Nyakunkon az ősz! – mondta Hangya mama.

De még jól el sem halt az ősz sziszegő hangja, amikor megrepedt az ég, és eső zúdult az udvarra.

- Jaj, a fejem! – vinnyogott Prímusz.
- Jaj, a hátam! – nyögött Szekunda.
- Jaj, a nyakam! – sikított Terca.
- Jaj, a vállam! – sóhajtott Kvintusz.
- Jaj, a derekam! – jajgatott Szexta.
- Jaj, a könyököm! – szisszent Szeptimus.
- Jaj, a fenekem! – kuncogott Oktáva.
- Jaj, a térdem! – nyekkent Nónusz.
- Jaj, a fejem! – nyikkant Decima.
- Úgy kell nekem, minek indultam tíz gyerekekkel a vásárba!
- gondolta Hangya mama.

Azonnal hátraarcot csináltatott az egész társasággal, és iszkolt mindenki, ahogy csak bírt, haza, a bolyba.

Ott aztán Hangya mama hársteát főzött a sűrűn tüszögő társaságnak, és amikor elállt az eső, egyedül futott el a vásárba, eső és hideg ellen felszerelést beszerezni.

Itt a vége, fuss el véle, aki nem hiszi, bőrig ázzon! Hapci!

BALAJTHY FERENC

Kiszámoló

EGY életed, egy halálad.
KETTŐ, hogyha tőlem kapod.
HÁROM a magyar igazság,
NÉGYféle, ládd, az évszakod.
ÖTcsillagos legyen tanyád,
HAT kockát dobjál a szélnek!
HÉTVilágnál is szebb anyád,
NYOLC autón mennék érted.
KILENC kutyával álmodom,
TÍZ ujjam mind rád számolom.

Etyere-petyere, almamag,
Szaladj, mert most elkaplak!

* A hangyagyerekek neve a számok latin nevéből származik: Prímusz első, Szekunda 2., Terca 3., Kvartusz 4., Kvintusz 5., Szexta 6., Szeptimus 7., Oktáva 8., Nónusz 9., Decima 10.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Torzonborz

Bejárta a hír a berket,
be az erdőt, be a kertet,
fia született a borznak,
elnevezték Torzonborznak.
Frizurája kócos, borzos,
amily apró, olyan torkos,
borzasztóan nagy étvágyú,
nagyszájú és nagypofájú.
Anyja, apja szerény, szorgos,
büszkén simulnak a borzhoz,
borzalmasan sír, ha néha
nem kerül hús a tányérba.

ZELK ZOLTÁN

A legnagyobb hazugság

Egyszer régen, nagyon régen, mikor még a rókák, nyulak barátkoztak egymással, sétára indult egy nyuszi és egy róka. Még az erdő közepére sem értek, mikor rájuk köszöntött egy szarvas:

- Hová, hová, szomszéd urak?
- Megyünk a szomszéd erdőbe – feleli a róka –, meglátogatjuk rokonomat, a borzot.
- Hát akkor én is veletek megyek, mert nekem is van rokonom a szomszéd erdőben, s megígértem neki, hogy egyszer meglátogatom.

Így hármásban mendegéltek, néha-néha megpihentek, s elbeszélgettek az erdei dolgokról. Arról, hogy az erdőszélen két kis bokor született, meg hogy tegnap volt a tölgyfa századik születésnapja. A nyúl még azt is tudta, hogy szarkáéknál esküvőre készülnek, s ahány szarka van az erdőben, mind lopkodja már az ajándékot az ifjú pár részére.

– Hát bizony, szép békességben élünk valamennyien – mondta a róka –, de csak azért, mert egyetlen farkas sincs az erdőben.

Alighogy ezt kimondta, mintha a föld alól bújt volna elő, egy nagy farkas termett előttük, és így szólt:

– Úgy látom, jókor jöttem, mert már három hete vándorolok, s nem ettem egy falatot se a három hét alatt. Most aztán kipótolom. Első hétre megeszem a rókát, második hétre megeszem a szarvast, harmadik hétre megeszem a nyulat!

– Jaj, jaj, ne bánts minket! – könyörgött a róka. – Menj inkább a harmadik erdőbe, mert ezer állat vár ott téged, nem is ezer, de kétezer, s olyan ebédet készítettek neked, hogy még az oroszlán sem evett különbet.

– De szépen tudsz hazudni! – nevetett a farkas. – Ezért meg is kegyelmezek neked, csak a szarvast meg a nyulat eszem meg.

– Jaj, jaj, ne bánts engem – könyörgött a szarvas –, inkább menj a negyedik erdőbe, s keresd meg a tisztáson a legpirosabb földiepet. Ha megtaláltad, akkor mondd el a varázsigét: „Ide figyelj, kis eprem, három hete nem ettem.” Ha ezt elmondod, akkora szarvascombá változik, hogy álló évig abból lakmározhatsz.

– Nahát, ez még szebb hazugság volt! – kiáltotta a farkas. – Neked is megkegyelmezek. Most már csak a nyulat eszem meg.

– Azt ugyan jól teszed – felelte a nyúl –, mert én már három esztendeje arra várok. Tigris voltam hajdanában, de elátkozott valaki, és tapsifüles lett belőlem. Csak akkor változom vissza tigrissé, ha egy farkas megharap...

No hiszen, egyéb se kellett a farkasnak, úgy elszaladt, hogy még a fűszálak is futottak utána! Mikor nagy sokára eszébe jutott, hogy a nyuszi is csak hazudott, akkor a három barát már a szomszéd erdőben ült a borz kertjében, s nevetve mesélték, hogyan tették lóvá az ijedős farkast.

Ötlet és rajz: KOVÁCS RÉKA RHEA

Végre befejezte Réka a levélseprést. Nyugodtan megehetem a sajtot.

Szia, Cincin, mit csinálsz?

Tízóraizom.

Mekkora levéldomb! Hancúrozhatnánk egyet.

Ha szétszórod, baj lesz!

Elkaplak!

Vigyázz, mindjárt jön a gazdid!!

Mit műveltél, Pufikaaa! Ezért dolgoztam?!

Játsszuk el, hogy megfogtalak! Cserében hozok neked sajtot.

Jó, áll az alku!

Ó, egeret fogtál! Hát ezért dúltad szét a levélkupacot. Igazságtalanul szidtalak meg.

Ügyes cicus! Jutalmul halat kapsz vacsorára.

Sértő, hogy mindig gyanúsítgatsz, de megbocsájtok, ha egy kis sajtot is kapok ráadásnak.

Szivárvány

ÁBÉCÉ

A

Á

B

C

Cs

D

E

É

F

G

Gy

H

I

Í

J

K

L

Ly

B

bohóc

Á

ág

A

alma

Emeld ki
ezt a két lapot,
vágd fel a kártyákat,
és rakj ki szavakat
belőlük.

É

érem

E

egér

D

dob

Cs

csiga

C

citrom

I

ibolya

H

ház

Gy

gyík

G

gomba

F

fa

Ly

lyuk

L

levél

K

kalap

J

játék

Í

íj

Ó

óra

O

orgona

Ny

nyúl

N

nap

M

maci

S

sárkány

R

rák

P

pipa

Ő

őz

Ö

öntöző

Ú

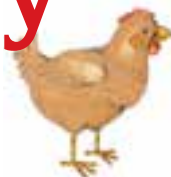
út

Ű

uborka

Ty

tyúk

T

tulipán

Sz

szív

Zs

zsák

Z

zebra

V

váza

Ű

űrhajó

Ü

üveg

M	N	Ny	O	Ó
Ö	Ő	P	R	S
Sz	T	TY	U	Ú
Ü	Ű	V	Z	Zs

A valóságban nincs ilyen „állattalálkozó”! Jelöld meg zöld pöttyel a háziállatokat és pirossal a vadon élőket. Színezd ki a rajzot.

A róka, a farkas és a halász

Népmese

A róka meg a farkas együtt utaztak. Nagyon megéheztek már, azt mondja a róka a farkasnak:

– No, megállj, majd jóllakunk!

A róka elvetette magát az út közepén, a farkasnak meg azt mondta, hogy menjen onnan félre, mert tőle nem mernek arra menni az emberek. A farkas odébb is ment.

Arra ment a halász, vitt egy kocsi halat a Bögéből* Temesvárra a vásárra eladni. Hát egyszer meglátja a halász a rókát:

– Ezt valaki meglőtte!

Föltette a kocsira, ment tovább.

Hideg szél fújt, mint most is, a halász belehúzódott a gubájába. A róka meg elkezdte hányni lefelé a halat. Mikor az utolsó halat is lehajította, ő is leugrott a kocsiról.

A szegényember beért a piacra, nincs egy fia hal sem: se róka, se hal!

Ezt az akasztófára való róka tette! Mit csináljon már, no? Nem volt más mit tenni, haza kellett menni. Megy hazafele.

A róka koma összeszedte a halat, behordta a nád közé, ott eszegette. Odament a farkas is, hogy majd ő is eszik, de a róka nem adott neki belőle.

– Ha halat akarsz enni, tégy te is úgy, mint én!

* Böge a Tisza egyik ága, románul Bega

A farkasnak kétszer sem kellett mondani, elment az országútra, elvetette magát, a szemét behunyta, hogy meg van dögölve. Amint ott fekszik, jön a halász hazafelé. Látja a farkast az országúton. Nosza, fogja a botját, és jól elcsépli.

– Hát még te is meg akarsz csalni, nem elég, hogy a róka megette a halamat?

A farkas alig tudta megmenteni az irháját.

– Miért nem vigyáztál?... – kuncogott a róka. – Gyere, no, adok én neked halat, ha felveszel a hátadra, és hazaviszel.

A róka akkor már úgy jóllakott hallal, hogy alig bírt menni. A farkas fölvette a hátára, cipelte, a róka meg kurjongatott:

Vert viszi a veretlent,
nagy a feje, töretlen.

Vajon melyik hal lesz a róka vacsorája? Színezd ki a rajzot.

HERVAY GIZELLA

Mérges mese

Kobak mérgesen jött haza az iskolából.

– A tanító néni mérges volt, mert az igazgató néni mérges volt – mutatta meg a négyest* Mamának.

Mama nagyon mérges lett.

– Olyan ebédet kapsz, amelyet érdemelsz

– mondta, és úgy fülönfogta a tejeslábast, hogy a tej mérgeiben összement.

Addig verte a galuskát, míg mérgeiben kemény lett, mint a kő, addig főzte a levest, míg mérgeiben az egész kifutott.

Na most ehette Kobak a mérges ebédet.

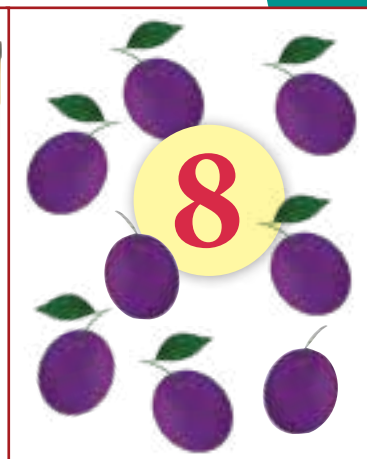
Mérgesen szurkálta a villát a kemény galuskába, míg a villa úgy felmérgeződött, hogy Kobak kezébe szúrt. Kobak mérgeiben az asztalra vágott, az asztal mérgeiben a tányért Kobak ölébe borította.

Mama mérgeiben jól kiporolta Kobak nadrágját, a nadrág mérgeiben kihasadt.

Kobak mérgeiben kilyukasztotta a füzetet a ceruzával, a füzet mérgeiben számfület mutatott. Kobak mérgeiben belezavarodott a számtanpéldába, a ceruza mérgeiben összefirkálta az egészet.

**Figyeld meg
a rajzocskákat!
Hányan
haladnak jobbra,
hányan balra?
Mi a leglassúbb,
mi a leg-
gyorsabb?
Hány ceruza
vagy villa hegye
áll felfele,
hány lefele?**

**Ragassz e két
lap hátára
kartont, vágd fel
a számkártyákat,
és tanulj
számolni velük.**

A radír mérgében lyukásra radírozta a füzetet, a füzet mérgében ledobta magáról a borítót.

A számtanpéllda mérgében eldugta az eredményt, estig sem került elő. Mama mérgében nem segített, Kobak mérgében elhegyezte a ceruzát.

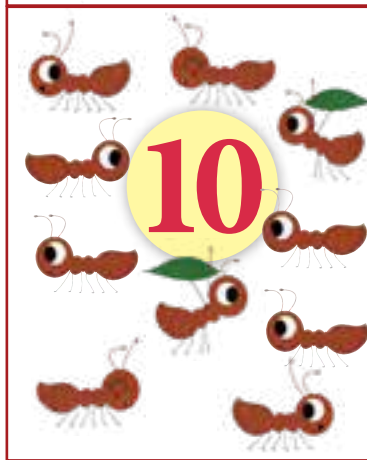
A maradék ceruza mérgében összemaszatolta a füzetet, a füzet mérgében összegyűrte a könyvet. A könyv mérgében összecsapta a födelét Kobak orra előtt, és a táskába ugrott.

A táska mérgében mindent kiborított, a tinta mérgében a négyesre ömlött.

A négyes mérgében felfújta magát, bekapta a könyvet, a táskát, a füzetet, bekapta a radírt, a ceruzát, a számtanpéldát, a nadrágot, a tányért, a villát, a galuskát, a lábost, a levest, és végül bekapta az egész mérges napot.

Kobak erre úgy megtanulta a leckét, hogy a négyes mérgében kipukkadt.

* Nem is oly régen az elemi osztályokban is jegyekkel mérték a gyerekek tudását. A négyes rossz jegy volt, akárcsak a mai elégtelen.

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Hulló falevelek

Dorottya és Barnabás egy-egy óriási falevélcsokorral toppant be kiskertész nagypapához, aki épp a lehullott leveleket gereblyézte össze a kertben.

- Nézd, nagypapa! Mennyi érdekes szín és alak! – lelkesedett Dorottya.
- A közeli erdőben gyűjtöttük őket – mutatta Barnabás is a maga csokrát.
- Juhar-, vadgesztenye-, tölgy- és akáclevelek, a vörös, narancssárga, barna és sárga legkülönbözőbb árnyalatai – állapította meg nagypapa.
- Hogyan tudnánk megőrizni ilyen szépen őket? – kérdezte Dorottya, miközben nevetve behuppant a nagypapa által összegyűjtött kupacba.

Kiskertész nagypapának remek ötlete támadt:

- Készítsünk falevél-képeket!

Kösd össze a falevél árnyékát a fényképével!

A lurkók izgatottan láttak munkához: újságpapír közé helyezték a legszebb leveleket, majd nehezéket raktak rá, hogy kisimuljanak, megszáradjanak. Másnap kartonpapírra ragasztva Dorottya tájképet, Barnabás állatokat formázott belőlük. Legkisebb testvérkéjük ugyan még csak kéthetes volt, de neki is készült a kiságy fölé egy gyönyörű kép ajándékba, amit nagypapa bekeretezett.

– Miért változik meg ősszel a falevelek színe? – érdeklődött Barnabás.

– Képzeljétek – kezdte magyarázatát nagypapa –, a falevelekben sokféle színű anyag termelődik, de a zöld szín elnyomja a többit. Ezért látjuk tavasszal, nyáron zöldnek a leveleket. A színanyagok ősszel, a kevesebb fény és a hideg hatására elkezdnek lebomlani. Leggyorsabban a zöld színű klorofill bomlik le, így láthatóvá válnak azok a színek, amelyeket a zöld miatt azelőtt nem láthattunk: vörös, narancssárga, barna és sárga. Ezek az őszi színei.

– Az én kedvencem a vörös! – vágott közbe Dorottya.

– Én a barnát szeretem – mondta büszkén Barnabás, arra gondolva, hogy a nevében is benne van, s egyébként is fiús szín.

A falevélragasztás késő őszig folytatódott. Nagypapa nem győzte keretezni a szebbnél szebb falevélképeket, melyekből nemcsak a kistesó, hanem mindenki más is kapott ajándékba. A kertben nagypapa akkora levélkupacot hordott össze unokáinak, hogy az sokáig kíváncsi búvóhely, csúszda, hegycsúcs, pihepuha ágyikó, mindent elnyelő mocsár (amelyből egy mást ki kellett szabadítani), és még ki tudja, mi minden lett a gyerekek képzeletében.

A kert félreeső részén is levélkupacok sorakoztak. Egyiket sem égette el nagypapa, mert az a környezetre káros. Volt, amelyik a komposztba került, mások alatt sün komáék vackolták be magukat télire. Dorottya és Barnabás sokáig leste a levelek alá behúzódó süncsaládot.

Lesd meg te is!

**Készítsetek őszi falevelekből,
termésekből ötletes képeket!
Küldjétek róla fényképet!**

**Kösd össze az egyforma színű
őszi faleveleket!**

BIRTA-SZÉKELY NOÉMI

Ősz

Zizzen a falevél, sárgul a táj,
Avarillatú erdőt kínál.
Harmatos reggelek, ködös éjszakák,
Almától, körtétől roskad az ág.

Kösd össze azokat a dominó-
oldalakat, amelyeken ugyanazt
a gyümölcsöt látod.
Melyik fél-dominó maradt árván?

Melyik gyümölcsből van a legtöbb,
melyikből a legkevesebb?

Számold meg, és írd a sarkába,
hány gyümölcs van
mindenik négyzetben.

KISS DÉNES

Itt az ősz

Itt az ősz,
itt az ősz,
sárgul a
fák alatt,
levélre
kalapál
bronzot meg
aranyat.

Kipi-kopp,
kipi-kopp,
fű zöldje
elkopik,
október
zörgeti
úton a
lépteit.

Nincs finomabb a gyümölcsnél!
Nyersen, befőttként, ízként, fagyaszttva vagy aszalva
egyaránt egészséges csemege. Ízletes, illatos, színes.
Nem csoda, hogy a gyümölcs őszi kézimunkáitok
kedvenc témája és alapanyaga is.

Almási Emese, lelei tanítónő
kisdiákjai körtéből, szőlőből
alkottak mókás sünit.

Ekkora almáról álmodom!
– mondja Nagy Lenke
tanító néni ivói diákjainak
kartonsünije.

A szilágycsehi Molnár Hanna
almatalpú csuhébabáit Szabó
Gyöngyi tanító néni küldte el.

Csupa-pont almák. Alkotójuk
Bartha Denise tanító néni torda-
harasztosi diákja, Bartha Anita.

Fancsali Adél tanító néni osztálya a székely-
udvarhelyi Tamási Áron Gimnáziumban
szalvétagalacsinnal „színezte ki” a körtét.

MÉSZELY JÓZSEF

Lekvár- főzés

Az üst fölött
ezüst gőz,
dédnagyammi
lekvárt főz:
szilvalekvárt,
perpencét,
ínycsiklandó
csemegét,
mit miközben
kavargat,
Réka s Ilka
nyalogat,
s mely, ha forró
nem volna,
mind egy csöppig
elfogyna,
még mielőtt
a bögre
megtelhetne
télire.

Szárnyukat próbálják a fák

*Milyen világ? Milyen világ?
Szárnyukat próbálják a fák.
Mintha László Noémi
verséhez készültek volna őszi
kézimunkáitok.*

Dobai Dániel, Vitek-Daróczi Márta
tanító néni szilágycsehi diákja
gyurmából sodorta, kerekítette
a százszínű csodafát.

Bunău Irén tanító néni árpádi osztálya
barnás-sárgás árnyalatú gombok
tucatjával színezte az őszi fákat.

Változó méretű és
árnyalatú tépett papír-
pöttyökből kerekítette
a fák koronáját
**Szucher Zsuzsa és
Kovács Júlia óvó nénik**
csoportja a marosvásár-
helyi Pedagógiai Líceum
Gyakorló Óvodájában.

Szüret után. **Botka Ildikó tanító néni** diósadi
kisdíákjai almakarikákkal nyomtatták
a fák színes lombját.

Román Melinda tanító néni osztálya
a szatmárnémeti M. Eliade Iskolában szépen össze-
hangolt őszi színekbe öltöztette az évszaktündért.

Szélmanók – így nevezték el gesztenyefejű
levél-babáikat **Biró Emőke Katalin** és **Deák Katalin**
óvodásai a kézdivásárhelyi Manócska Napköziotthonban.

Kuzsma Andrea és **Braun Orsolya** csoportja a nagyvárad
Szent László Római Katolikus
Óvodában a Magyar Népmese Napjára
elkészítette *A kiskakas gyémánt
félkrajcárja* című mese szereplőit,
a kiskakast és a török császárt.

Mikkamakka,
az őszi erdő őre:
Valter Zsuzsa tanító néni
zimándi kisdíákjainak ma-
nója Lázár Ervin
hőseire emlékeztet.

A szőlőre vigyáznak a mókás
madárijesztők – magyarázzák
Cseh Andrea vajdakamarási
óvó néni apró ezermesterei.

Mielőtt télire bezárkózna, a *botszemű kis csigabiga*
még egyszer megnézi tágasabbik házáat, a mélykék
égboltot: *ég a házad ideki*. **Czirmay Júlia** tanító néni
dési osztályának finomművű papírcsigája.

Szárnybontó

A főnixmadarak szépek,
Csodálatosak, előkelőek.
Tolluk bíborvörös, aransárga,
Szárnyuk nagy, hatalmas.
Életük végén elporladnak,
Így élednek újra.
Ki hisz bennük, látja őket,
Kik nem, nem látják őket.
Figyelj, fülelj,
S tán látsz egyet!

Feiffer Anna,
Marosvásárhely

Mike Melissza,
Szilágycseh

Mureşan Richárd
Olivér, Zilah

Én vagyok a zsiráf,
hosszú nyakú óriás.
Lassan lépegetek,
leveleket eszegetek.
De ha jön az oroszlán,
nagyon megijedek,
hosszú lábamon
futásnak eredek.

Mihály Iringó,
Sepsiszentgyörgy

Martonos
Esztike, Dés

Raffai Viktória,
Hármasfalu

Sok betű egymás után
Könyvet, regényt alkot.
Olvasni jó, csak tudni kell,
Te is írhatasz,
csak papír legyen.
Ha nem tudsz olvasni,
nem baj,
Hisz a világon
képeskönyv is van!

Kis-Juhász Édua,
Szatmárnémeti

Kitekintek az ablakon,
Színes fákat látok.
Egész nyáron zöldelltetek,
Így gondolok rátok!

Borbáth Réka,
Csíkszereda

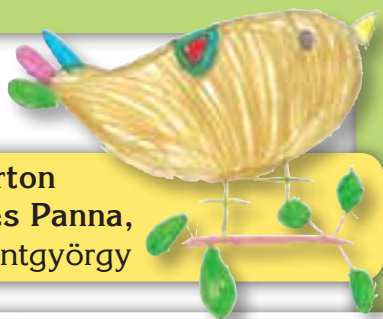
**János Erzsébet tanító néni kisdiákjainak meséi
a szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskolából:**

Volt egyszer egy kukac. Vidáman éldegélt egy cseresznyefán. Egyik cseresznyéből ki, a másikba meg bemászott. Igen ám, de egy szép napon seregélycsapat támadta meg a cseresznyefát. Kukacunk látta, hogy ennek fele sem tréfa, hát elindult bújóhelyet keresni. Ahogy így araszolt, meglátta egy kis lepke. Azt tanácsolta, hogy másszon fel a padlásra. Úgy is tett. Meglátott egy csizmát. Ez lett az otthona, a neve pedig Csizmi. Addig élt, éldegélt, míg egy szép napon lepke nem lett belőle.

Rácz Márton

**Vilikó Kamilla,
Zabola**

**Márton
Keresztes Panna,
Sepsiszentgyörgy**

Volt egyszer egy kukac, úgy hívták, Karcsi. Mindig éhes volt. Világgá ment élelmet keresni.

Találkozott egy bagollyal, aki megígérte, hogy elröpi oda, ahol bőven van élelem. Átröpült erdőn, mezőn, folyón. A bagoly fékezett, hogy leszálljanak. Karcsi nem kapaszkodott meg jól, és a közeli tóba potytyant, szerencsére éppen egy tavirózsa levelére, így nem esett baja. Egy béka hátán kijutott a partra. Ott aztán annyi bogyóféle volt, hogy végre kedvére lakmározhatott.

Talán még ma is eszik, ha jól nem lakott.

Magyari Marcus

**Kakócz Dorothy,
Biharszentjános**

**Dimény Péter,
Kraszna**

Csipike postája

Október a levelek hónapja. A színes faleveleké és a Csipikének küldött postai leveleké. A világhálón küldött üzenetnek már csak a neve levél, de a papírra írt levelet bizony nem véletlenül nevezték el a fáról hulldogáló levelekről.

Figyeld meg, mi a hasonlóság közöttük.

És figyeld meg azt is, kiknek a nevét, osztályát, csoportját soroljuk fel itt, ugyanis tőlük kaptunk szebbnél szebb leveleket: **Popoviciu Adrienn**, **Mihuț Anna**, Nagyvárad; **Dobai Réka**, Sarmaság; **Demeter Dóra**, **Keszeg Kristóf**, Marosvásárhely; **Bor-di-Géczi Márk**, Héderfája; a **szamosújvári** Sünike Óvoda; a **marosvásárhelyi** G. Coșbuc Iskola előkészítő B, a L. Rebreanu Iskola előkészítő F osztálya; a **lővétei** II.; a **szilágycsehi** II. A; a **csíkmenasági** I.; a **krasznai** előkészítő B osztály – valamennyien a tavalyi osztályuk szerint szerepelnek.

• **Farkas Andrea és Gergely Erika** óvó nénik csoportja a **kolozsvári** Babszem Jankó Óvodában saját készítésű kartonbabákkal mondókázott, és játszott ölbeli játékokat.

• **A marosvásárhelyi Bolyai Farkas Líceum tavalyi II. B osztálya** érdeklődéssel követte hónapról hónapra a **Szivárványt**. Fülétől-farkáig átrágtuk. Alig várjuk, hogy a **Napsugarat** forgathassuk.

Fülöp Izabella Tünde tanci és az osztály

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapra!

KÜRTI ANDREA rajza

E lapszám
támogatói:

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

• Öröm volt számunkra, hogy megjelenhettünk a Szivárványban. Köszönjük a változatos meséket, verseket, színezőket, amelyekkel szebbé teszték iskolai mindennapjainkat!

Kővári Renáta Piroska tanító néni és tekerőpataki osztálya

• **Fejér Ágota tanító néni zabolai osztálya** nagyon örült a mini-melegháznak, amelyet Szivárvány-bélyeggyűjteményük jutalmául nyertek tőlünk.

• A Törpék csoportja a szamosújvári Elvárásolt Házikó Óvodából **Mureşan Ildikó és Szabó Ildikó óvó nénik** segítségével megosztotta velünk óvodai életük sok-sok boldog pillanatát, a Népi Gyermeekjáték Találkozót is.

• **Máthé Izabella tanító néni** tavalyi elsősei a brassói Áprily Lajos Főgimnáziumban az idéntől már igazi „olvasóink” lesznek.

Címlap:
FAZAKAS
ILDIKÓ

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekek képes lapja. XLI. évfolyam, 436. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. **Megrendelhető a szerkesztőség címén:** 400462 Cluj, Bld. C. Brăncuşi nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 **A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk:** Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Adorján Kincső,
Csíkmenaság

Keszeg Kristóf,
Marosvásárhely

Siklódi Réka,
Nyárad-
szereda

Patkó Nagy
Endre,
Várhegy

Barabás Tamás Bernát,
Marossárpatak

Ára 5 LEJ

